

Peerke Donderslezing 2025

‘De kracht van Tilburg en haar sterke vrouwen’

door Esmah Lahlah

Lieve mensen, Tilburgers, geachte aanwezigen,

Wat een eer om hier te staan,
op de plek waar mijn eigen academische reis begon,
in de stad die mij heeft gevormd, mij heeft gedragen
en die mij telkens opnieuw leert
wat kracht, solidariteit en menselijkheid betekenen.

Tilburg is de stad waar mijn kinderen zijn geboren.
De stad waar ik mijn eerste stappen in de politiek zette.
De stad die mij kansen gaf en liet groeien,
maar mij ook leerde dat niets vanzelfsprekend is.

En ja, zoals jullie hebben kunnen zien in de aankondiging van deze lezing
En in alle dagbladen, nieuwsberichten, talkshows en podcasts

.....

Ook de stad waar ik graag burgemeester van had willen worden

Maar vandaag gaat het daar niet over,
Vandaag gaat het over een lijn die dwars door onze geschiedenis,
onze wijken en onze levens loopt:
de kracht van Tilburg, en
hoe die kracht zo vaak het gezicht van een vrouw heeft.

We zijn hier vanmiddag bij elkaar in de geest van Peerke Donders.
Een jongen uit een arm gezin, uit ónze stad,
Een man die leerde dat geloof en liefde niet zitten in grote woorden,
maar in kleine gebaren.

En als ik aan Peerke denk, zie ik één beeld.
En dat is niet het beeld in het Wilhelminapark

Ik, zie het beeld van een mens met twee kanten:

Aan de ene kant:

een man die koos voor wie niet meetelde.
De zieken. De armen. De onzichtbaren
Hij koos voor nabijheid boven afstand.
Voor mensen boven systemen.
Voor zachtmoedigheid boven oordeel.

Maar zoals met alles in het leven, is er ook een andere kant.

Een man die leefde in een tijd
gevormd door een wereldbeeld
waarin hiërarchie en ongelijkwaardigheid vanzelfsprekend waren.
Waarin missionering en koloniale denkbeelden
zoals 'redden', 'bekeren' en 'beschaven'.
verward werden met naastenliefde.

Dat was toen zo en dat is nu nog steeds zo.
En precies dát spanningsveld:
Die spanning, tussen menselijkheid en superioriteit,
tussen zorg en macht,
tussen wie we willen zijn en wat we ongemerkt meedragen.

Precies die spanning zie ik
OOK in Tilburg
Nu in 2025

1. Tilburg staat op en heel vaak met het gezicht van een vrouw

Wie de tijd neemt om stil te staan,
ziet iets wat niet altijd in woorden te vatten is:
Je ziet een stad die door verschillende uitdagingen
Op de knieën werd gebracht
Soms kwamen die uitdagingen van buitenaf
Soms van heel dichtbij.

Maar er is altijd één gemene deler
Tilburg staat ALTIJD op.

En heel vaak met het gezicht van een vrouw.

De tentoonstelling *Tilburg staat op* laat dat goed zien.
Je ziet oorlog en wederopbouw,
Je ziet de teloorgang van de textiel en
de opkomst van nieuwe economieën,
Je ziet armoede, verzet, emancipatie.

Je ziet een stad die steeds opnieuw begint.
Een stad met vele gezichten en identiteiten
En die met elke nieuwe generatie mensen, nieuwe Tilburgers
een rijker en warmer gezicht krijgt

Wanneer je écht kijkt,
Zie je nog iets:

Wanneer je langer blijft staan bij de foto's, de verhalen, de namen,
Wanneer je naar de rimpels kijkt,
Naar het weefgetouw van al die kleine details
Wanneer je je ogen samenknijpt
En tussen je wimpers door kijkt
zie je ze:

Niet in de spotlight.
Niet op het standbeeld.
Maar wél in de kamers erachter,
waar besluiten worden beïnvloed
nog vóór ze op de agenda staan.

Op de werkvloer waar het echte tempo wordt bepaald.
In de straat waar verzet begint en waar verandering zich verzamelt.
In het buurthuis waar macht wordt opgebouwd: van onderaf.

In de fabriek, waar deze stad ooit dreef
op handen die zelden werden gezien
maar alles in beweging zetten.

Zichtbaar in wat ze dragen.
Onzichtbaar in wie ze mogen zijn.
En daar, in dat verschil, zit het verhaal dat ik vandaag wil vertellen.

2. Tilburg is gebouwd op schouders van vrouwen

Tilburg is geen stad van borstklopperij, toch?

We zijn niet van de grote woorden,
maar van de grote daden in kleine ruimtes.

Wij zijn een stad van handen uit de mouwen,
van schouders eronder,
van opnieuw beginnen wanneer het moet.

En het zijn vooral vrouwen die dat verhaal,
dag na dag, handen en gezicht hebben gegeven.

Deze stad is gebouwd op schouders van vrouwen.

Vrouwen die deuren openden die voor hen lang gesloten bleven. De Pioniers

Vrouwen die de menselijke maat bewaakten, de dragers

Vrouwen die ruimte maakten waar geen ruimte was, de zgn, vernieuwers

Zij vormen een lijn die doorgaat tot vandaag.

1. De pioniers: vrouwen die deuren openden die nog op slot zaten

Neem de pioniers: **Wil Janssen-Twaalfhoven**,
de eerste vrouw in de Tilburgse gemeenteraad, in 1945.

In een tijd waarin vrouwen vaak
niet eens over hun eigen geld mochten beslissen,
liep zij die raadzaal binnen.

Zij deed dat niet omdat iemand de deur voor haar openzette,

Zij deed dat omdat ze wist:

*Als er beslissingen worden genomen over ons leven,
moeten vrouwen aan tafel zitten.*

Later volgde **Miet van Puijenbroek**,
de eerste vrouwelijke wethouder van Tilburg.

Elke 'de eerste' draagt dezelfde last:
de last van vooroordelen, argwaan, verwachtingen.
De spanning tussen ruimte krijgen en ruimte nemen

De stap van 'eerste' is altijd de zwaarste.
Iedereen applaudisseert als het gelukt is
Maar niemand ziet dat ze onderweg nog even
zelf het pad moet aanleggen

Niet omdat zij zoveel anders doet,
maar omdat iedereen ineens iets *van* haar vindt.
De deur die voor anderen gewoon opengaat,
blijkt voor haar soms nog een klein beetje,
Een klein beetje veel, tegen te duwen.

Het is een merkwaardige spiegel
Voor sommigen is een sollicitatie een stap vooruit
Voor anderen wordt het een maatschappelijk debat
Over of ze die stap überhaupt mag zetten, maar dat terzijde

Terug naar de Pioniers,
zij trokken de deur een stukje verder open.
Voor vrouwen na hen
Voor de meiden die nu nog op school zitten,
en zich misschien nog niet voorstellen dat de stad ooit
door hén bestuurd wordt.

2. De dragers: vrouwen die de menselijke maat bewaakten

Dan zijn er de dragers: de vrouwen die misschien nooit in de krant kwamen, maar wél elke dag het verschil maakten.

Bertje Eijgenraam, de eerste maatschappelijk werkster van Tilburg.

Zij werkte in de Koningswei,

waar armoede, strijd, schaamte en machteloosheid samenkwamen.

Zij zag geen dossiers, maar gezichten.

Geen 'gevallen', maar levens.

Zij begreep al vroeg iets wat wij nu vaak op papier zetten:

wie de mens niet ziet, ziet het probleem niet.

Met haar noem ik de vrouwen van de Zusters van Liefde,

de vrouwen in opvanghuizen, de vrouwen in Kompaan,

de buurvrouwen die 'even op de kinderen letten'

maar ondertussen hele generaties overeind hielden.

Zij waren en zijn de dunne draad

tussen vallen en opstaan.

Onzichtbaar voor wie haast heeft,

onmisbaar voor wie werkelijk kijkt.

3. De vernieuwers: vrouwen die ruimte maakten waar geen ruimte was

En dan de vernieuwers. Zoals **Snjezana Matijevic**,

directeur van het Centrum Buitenlandse Vrouwen.

In een tijd waarin de multiculturele samenleving

nog vooral als 'probleem' werd/wordt gezien,

bouwde zij aan iets revolutionairs:

een thuis waar vrouwen konden leren, groeien,
geloven in hun eigen toekomst.

Of **Zahra Bouchlal Elbazzaz**,

die zich inzette voor de Marokkaanse gemeenschap,
en 'integratie' vertaalde met vriendschap, toegang tot zorg, onderwijs,
en vooral: wederzijds respect.

Of **Kiek Boelaars**,

oprichter van vrouwensportschool Kwidam.
Een feministisch antwoord in sportvorm:
vrouwen die vrij willen bewegen in de wereld,
moeten eerst vrij kunnen bewegen in hun eigen lichaam.

En dan die tientallen, honderden andere namen,
van wie sommigen in de tentoonstelling hangen
en anderen alleen voortleven in verhalen aan de keukentafel.

Zij leefden in een systeem dat nooit voor hen gebouwd was,
maar ze bouwden erbinnen aan een toekomst
Waar in zij zelf die ruimte maakten.

Zij waren, en zijn, het fundament onder onze stad;
niet alleen de stille motoren achter zorg, opvang en steun,
maar ook degenen die de fabriekshallen draaiende hielden,
die stakingen mede aanjoegen,
die doorbraken in beroepen waar ooit hardop werd gezegd
dat het 'niets voor vrouwen' was
en toch gingen ze door,
tot niemand het nog in zijn hoofd haalde dat te herhalen.

Samen laten ze zien:

Tilburg is niet alleen een stad die opstaat,

Tilburg is een stad die *opkomt voor elkaar*.

En steeds weer dragen vrouwen die beweging
soms luid, vaak stil, maar altijd vooruit.

En misschien is dat wel de grootste erfenis die zij ons nalaten:

3. We herdefiniëren kracht

Zij dwongen ruimte af zonder te schreeuwen
en bewezen dat echte kracht niet zit in volume,
maar in volharding, zelfs wanneer het systeem tegensputtert.

We spreken vaak over kracht alsof het iets hards moet zijn.
Alsof leiderschap draait over volume, over domineren,
over wie het gesprek kan kapen,
niet wie het kan voeren,

Wie het hardst roept, lijkt gelijk te krijgen.
Wie nuance toont, wordt weggezet.
Wie vasthoudend is, heet lastig.
En als het een vrouw is? Dan heet ze dat soms al vóór ze iets gezegd heeft

Maar kijk naar deze stad,
kijk naar haar vrouwen,
en je ziet een ander soort kracht:
een kracht die niet concurreert met lawaai,
maar de koers verandert door vol te houden.

Een kracht die systemen kantelt.

De kracht van:

- * de vrouw die niet alleen protesteert,
maar het beleid dat protest veroorzaakt blootlegt en verandert;
- de fabrieksvrouw die een staking durfde te beginnen
en daarmee het loon van een hele ploeg en daarmee een hele wijk veranderde;
- de jonge vrouw in de wijkraad die zegt:
Stop. Dit is niet representatief. We doen het anders, en wel nú
- * de vrijwilliger die niet alleen helpt,

maar ook zichtbaar maakt waar het systeem tekortschiet.

Dit is niet de kracht die schreeuwt.

Het is de kracht die begrenst.

Kracht die niet om toestemming vraagt,

Om te doen wat nodig is

Kracht, die publieke ruimte herdefinieert.

Die weigert nog langer onzichtbaar te blijven.

Het is de kracht die zegt:

‘Als de vorm niet klopt, dan veranderen we de vorm.’

En vervolgens begint.

Geen stille kracht

maar een volhardende, organiserende kracht.

Leiderschap dat niet draait om domineren,

maar om richting geven

en dat is minstens zo stevig.

Jacinda Ardern vat het mooi samen als:

‘Be strong. Be kind.’

En de vrouwen in deze stad laten dat zien:

Laten zien dat sterk en vriendelijk geen tegenstelling

maar een manier van leidinggeven:

sterk genoeg om tegen onrecht in te gaan,

vriendelijk genoeg om mensen mee te nemen.

En mind you:

vriendelijk zijn is iets anders dan braaf zijn.

Vrouwen weten dat al generaties lang.

En Tilburgse vrouwen laten het elke dag zien:

zachttheid die zich niet laat wegduwen,
kracht die niet overschreeuwd hoeft te worden,
en leiderschap dat niet vraagt om plek
maar ruimte maakt.

4. Leiderschap vandaag: twijfel, storm en de dubbele moraal

Maar precies dát leiderschap wordt keihard getest.
Ook in deze tijd
Want laten we eerlijk zijn: wie menselijkheid koppelt aan principes,
loopt vaker tegen de storm in dan met de wind mee.

Ook ik heb me regelmatig afgevraagd of die kracht,
dát soort leiderschap
zacht én stevig, menselijk én principieel
wel standhoudt in een wereld die vaak het tegenovergestelde beloont

Zeker in de omgeving van Den Haag
waar ik me regelmatig mag vertoeven
Waar empathie al snel wordt verward met naïviteit,
en zachttheid met gebrek aan ervaring.

Leiders die kiezen voor menselijkheid
worden nog te vaak beoordeeld op 'zacht', 'naïef' of 'onzichtbaar',
alsof alleen wie luid is, zichtbaar kan zijn.

Maar zichtbaarheid heeft vele vormen.
Sommigen kiezen ervoor zichtbaar te zijn
waar de camera's draaien.
Anderen, en dat is minstens zo wezenlijk,
kiezen ervoor zichtbaar te zijn

aan de keukentafel, achter de coulissen,
naast de mensen die zelf niet in beeld komen.

In die ruimtes gebeurt óók politiek.
In die ruimtes vindt verandering plaats.
In die ruimtes wordt leiderschap getoond
dat niet om plek vraagt, maar ruimte maakt.

En precies daar wringt het:
dat oordeel over 'zachtheid' of 'onzichtbaarheid'
zegt vooral iets over waar we willen kijken,
en waar we liever niet kijken.

Want vrouwen worden, eigenlijk overal,
niet alleen beoordeeld op wat ze dóen,
maar ook op wie ze volgens anderen zouden moeten zijn

Je moet zacht zijn, maar niet té zacht.
Ambitieuus, maar niet té ambitieus.
Duidelijk, maar niet té duidelijk.

En dan de dubbele standaard:
Een man met ambitie is gedreven;
een vrouw met ambitie is onrustig.
Een man mag zoeken; een vrouw moet zich verantwoorden.
Een man met opties is interessant;
een vrouw is 'onbetrouwbaar'.

Voor vrouwen met kleur komt daar nog een laag bij:
de verwachting dat je dankbaar moet zijn voor elke kans,
terwijl je tegelijkertijd verdacht wordt zodra je ambitie toont.

Dat spanningsveld is niet van nu.

Het is de ondergrond waarover generaties hebben gelopen.

Vrouwen kennen de prijs.

De prijs van opstaan. De prijs van spreken.

De prijs van dromen. De prijs van grenzen trekken.

De prijs van het niet meer in de coulissen gaan staan.

De prijs tussen wie je bent

en wat er op je geprojecteerd wordt

Iedere vrouw die haar hoofd boven het maaiveld uitsteekt,

Weet dat dat hoofd geraakt kan worden

Niet omdat ze iets verkeerd doet

Maar omdat zichtbaarheid van vrouwen nooit neutraal is geweest

En die prijs is altijd hoger geweest dan voor mannen.

Je ziet het in onze geschiedenis:

vrouwen die ontmoedigd werden om te studeren;

vrouwen die ontslagen werden omdat ze trouwden;

vrouwen die moesten stoppen met werken zodra er kinderen kwamen;

vrouwen die in de politiek of het bestuur als

‘te zacht’, ‘te hard’, te ambitieus,

‘te zichtbaar’

of juist ‘te onzichtbaar’ werden weggezet.

Je ziet het in wetgeving:

tot 1991 was verkrachting binnen het huwelijk niet strafbaar.

Tot die tijd werd de lichamelijke integriteit van vrouwen

niet wettelijk als hún recht gezien.

maar als iets dat binnen het huwelijk kon worden genegeerd.

En datzelfde zie je terug in de abortuswetgeving:

Abortus staat **nog steeds** in het Wetboek van Strafrecht.

Een medische ingreep, een zorgvraag,

wordt juridisch omkaderd als een strafbaar feit

Niet omdat het medisch ingewikkeld was,

maar omdat vrouwen nooit volledige zeggenschap kregen

over hun eigen lichaam.

Je ziet het vandaag:

vrouwen die in het publieke debat harder worden aangevallen,

persoonlijker, agressiever,

zeker vrouwen van kleur.

Vrouwen die op sociale media worden neergesabeld

door dezelfde mannen die zich 'voorvechters van vrijheid' noemen,

maar alleen wanneer het hen uitkomt

Je ziet het in de wereld om ons heen:

jongens die online leren

dat vrouwen beter kunnen gehoorzamen;

jonge vrouwen die tradwives-ideologie omarmen

alsof onderdanigheid een vorm van kracht is;

een ultraconservatieve stroom

die vrouwenrechten opnieuw ter discussie stelt.

Waar vrouwenhaat ruimte krijgt,
wordt de democratie kleiner.
Waar de democratie kleiner wordt,
staan vrouwen als eerste onder druk.

Maar,
en dat is het wonderlijke,
het krachtige,
vrouwen blijven opstaan.
In hun gezinnen. In buurthuizen.
In zorginstellingen.
In wijken, fabrieken en raden.
In de politiek.

Overal waar de menselijke maat
dreigt te verdwijnen in het systeem
staan vrouwen op als de laatste verdediging ervan.

Niet omdat het makkelijk is.
Maar omdat ze weten dat echte kracht
niet begint bij macht, maar bij menselijkheid.

Bij blijven dragen wanneer niemand kijkt.
Bij blijven spreken wanneer het risico groot is.
Bij blijven bestaan in een wereld
die je soms liever klein had gehouden

Dit gaat nooit over één vrouw.
Het gaat over generaties vrouwen

die hebben leren navigeren in een spanningsveld
tussen ruimte krijgen en ruimte níet krijgen.

Over de vrijheid om te twijfelen,
om te zoeken,
om ambities te hebben
zonder dat hun integriteit meteen wordt bevraagd.

Over wat leiderschap eigenlijk is.

Want vrouwen mochten wel zorgen, maar niet sturen.
Wel dragen, maar niet bepalen.
Wel zichtbaar zijn, zolang ze niemand stoorden.
En toch hebben zij deze, en zoveel andere, steden opgebouwd.

Sterke vrouwen.
Niet geromantiseerd, maar werkelijk krachtig.
Niet omdat ze geen prijs betaalden,
maar omdat ze doorgingen ondanks die prijs.

De vrouwen uit *Tilburg staat op*
hebben die spanning hun hele leven gevoeld.
Ze mochten zorgen, maar niet sturen.
Dragen, maar niet definiëren.
Opstaan, maar niet té zichtbaar zijn.

En toch gingen ze door.
Hun kracht vormt de lijn
tussen hun tijd en de onze.
En precies dáár moeten wij verder bouwen.

5. Wat Tilburgse vrouwen mij leerden over leiderschap

Van vrouwen:

mijn oma, mijn moeder, mijn zussen, vriendinnen,

Rolmodellen

de vrouwen in de wijken,

de vrouwen uit de tentoonstelling.

Van hen leerde ik wat echte kracht is;

Van hen leerde ik wat sterk zijn werkelijk betekent:

Niet het ambt.

Niet de titel

Niet de functie

Maar de impact die je maakt

de **mens** die je ziet

de moed om zacht te blijven wanneer het hard wordt.

Niet de harde pose,

maar de stevige ruggengraat

met zachte handen.

Zij leerden me dat je soms

met een kop thee meer verandert dan met tien moties.

Dat een luisterend oor meer betekenis kan hebben

dan een uur spreektijd.

Dat een stad pas echt groeit

als de mensen die het minste hebben

de meeste stem krijgen.

En als ik iets heb geleerd

uit storm, twijfel, stilte en al die stemmen van sterke vrouwen,

dan is het dit: echte kracht is menselijk, kwetsbaar, geworteld, volhardend.

De toekomst vraagt om sterke vrouwen.

Niet perfecte vrouwen.

Niet vrouwen zonder twijfels.

Maar vrouwen die eerlijk durven zijn.

Die koers durven verleggen.

Die hun hart volgen, ook als het ingewikkeld wordt.

Die weten dat leiderschap niet begint bij macht, maar bij moed.

Vrouwen die laten zien dat kwetsbaarheid geen breuk is, maar een bron.

Dat verandering niet begint bij systemen, maar bij mensen.

Dat het verschil dat je maakt belangrijker is dan de titel die je draagt.

Dat is het soort leiderschap waarvan ik geloof dat het nodig is.

Als ik nadenk over de toekomst,

is er één overtuiging die steeds sterker wordt:

Laat de toekomst gebouwd worden door sterke vrouwen.

Niet omdat mannen moeten verdwijnen,

maar omdat we leiderschap nodig hebben

dat geworteld is in empathie,

in volharding,

in het dagelijks overleven

dat zovelen van hen zó goed kennen

6. Drie lessen van Tilburgse vrouwen aan deze stad

Wat vraagt dat van ons?

Als politiek, bestuur, onderwijs, organisaties
maar ook simpelweg: van ons als Tilburgers?

Ik zie drie opdrachten, rechtstreeks geleend
van de vrouwen die deze stad gemaakt hebben:

1. Ten eerste: Zie de mens.

Niet de lijst, niet de norm, niet de categorie.

De mens vóór je.

Dat deed Peerke. Dat deden Bertje, Zahra, Snjezana, zovelen.

Dat is de basis van ieder rechtvaardig beleid.

2. Ten tweede: Durf tegen de stroom in te gaan.

Als het systeem 'nee' zegt, kan de mens 'ja' zeggen.

De pioniers uit onze stad wisten dat.

De eerste vrouw in de raad.

De vrouwen die als eerste uit hun omgeving
'nee' zeiden tegen geweld, uitsluiting, stil leed.

3. Ten derde: Bouw gemeenschappen.

Tilburg is sterk

niet door beton en baksteen,

maar door netwerken van zorg en nabijheid.

Door vrouwen die zeggen:

'Als jij valt, vang ik je op.

En morgen vang jij iemand anders op.'

7. De opdracht voor morgen

Wat deze vrouwen ons leren, gaat verder dan Tilburg alleen.

Het legt iets bloot wat heel Nederland aangaat:

Dat degenen die onze samenleving dragen,

Nog steeds de kleinste stem in beleid.

Daar, precies daar gaat politiek over.

Bij de keuzes die bepalen wie vooruitkomt en wie blijft wachten.

Wie kansen krijgt, en wie genoeg moet nemen met restjes.

Wie als vanzelfsprekend wordt gezien

En wie telkens opnieuw moet bewijzen dat ze ertoe doet.

Te lang zijn die keuzes niet in het voordeel geweest van vrouwen,

mensen met een migratieachtergrond,

mensen met een laag inkomen,

of mensen die afhankelijk zijn van zorg of ondersteuning.

Niet omdat ze zwak zouden zijn,

maar omdat het systeem te vaak blind is voor hun werkelijkheid.

Als we willen dat vrouwen niet alleen dragen maar óók bepalen,

dan vraagt dat politieke keuzes

Politieke keuzes

die emancipatie, gelijke kansen en sociale rechtvaardigheid centraal zetten.

Dat betekent landelijke politiek die durft te zeggen:

Iedere vrouw heeft recht op economische zelfstandigheid;

gelijke kansen beginnen bij bestaanszekerheid;

emancipatie is geen luxe maar een opdracht

We doorbreken beleid dat mensen klein houdt.

Dat zijn de keuzes die wij, die ik wil maken.

Om te laten zien dat politiek niet begint bij macht,
maar bij menselijkheid, rechtvaardigheid en solidariteit.

Het betekent dat we de kracht die vrouwen eeuwenlang hebben ingebracht
nu eindelijk moeten erkennen, ondersteunen en institutionaliseren.

Het betekent dat deze kracht niet langer stil mag blijven,
maar erkend moet worden. Een gevierde kracht. Een leidende kracht.

Dat betekent:

- Vrouwen aan tafel waar besluiten vallen;
- Vrouwen in posities waar budgetten worden verdeeld;
- Vrouwen uit alle wijken, achtergronden en generaties
als gelijkwaardige gesprekspartner;
- en ja, ook: vrouwen die fouten mogen maken,
mogen twijfelen, mogen zoeken
zónder dat hun hele persoon ter discussie wordt gesteld.

Dat zijn we de vrouwen die ons vóór gingen verschuldigd.

En dat zijn we de meiden die na ons komen verplicht.

Tot slot

Als iemand mij vraagt waarom ik van Tilburg hou, zeg ik niet:
om het station, de Spoorzone, de universiteit
hoe prachtig die ook zijn.

Ik zeg:

Ik hou van Tilburg omdat het een stad is

die niet oordeelt, maar omarmt.

Omdat het een stad is van tweede kansen.

*Omdat het een stad is die haar kracht niet vindt in macht,
maar in menselijkheid.*

En heel vaak, heel vaak
heeft die menselijkheid het gezicht van een vrouw.

De vrouwen uit *Tilburg staat op*.

De vrouwen in onze wijken.

De vrouwen in de zorg, in de opvang, in de klas.

De vrouwen thuis, op straat, op kantoor, in het stadhuis.

Zij zijn de wederopbouw van Tilburg
vroeger, nu én straks.

Laat ons daarom een stad blijven
waar niemand definitief wordt afgeschreven.

Waar twijfels geen zwakte zijn, maar een begin van wijsheid.

Waar vrouwen niet alleen meedraaien, maar mede bepalen.

Waar leiderschap zacht én stevig mag zijn.

Waar we doen wat nodig is ook als niemand kijkt.

Tilburg staat op. En ik sta mee op.

Dank u wel.